

Sygn. akt: VIII K 258/16

WYROK

Dnia 4 kwietnia 2016 roku

Sąd Rejonowy w Toruniu VIII Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący SSR Jędrzej Czerwiński

Protokolant sekr. sąd. Katarzyna Witkowska

w obecności oskarżyciela -----

po rozpoznaniu dnia 4 kwietnia 2016 roku

sprawy:

Ł. N.s. S. i A. z domu T.,

ur. (...) w A.

oskarżonego o to, że:

w okresie od 14.07.2011r. do 24.09.2014r. na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej przez sieć Internet, za pośrednictwem urządzenia z dyskiem twardym, uczestniczył w zagranicznych grach losowych lub zagranicznych zakładach wzajemnych urządzanych przez firmę: (...) (...),

tj. popełnienie przestępstwa skarbowego określonego w art. 107 § 2 kks

ORZEKA:

- I. ustalając, iż oskarżony Ł. N. dopuścił się popełnienia zarzucanego mu czynu z art. 107 § 2 kks i uznając, że wina oskarżonego oraz społeczna szkodliwość popełnionego czynu nie były znaczne na podstawie art. 41 § 1 kks w zw. z art. 66 § 1 kk i art. 67 § 1 kk warunkowo umarza postępowanie karne na okres 2 (dwóch) lat próby;
- II. na podstawie art. 67 § 3 kk orzeka względem oskarżonego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w W. kwotę 2000 (dwóch tysięcy) złotych tytułem świadczenia pieniężnego;
- III. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 80 (osiemdziesięciu) złotych tytułem opłaty karnej i obciąża go wydatkami w kwocie 70 (siedemdziesięciu) złotych.

VIII K 258/16

UZASADNIENIE

Ł. N. został oskarżony o to, że w okresie od 14.07.2011r. do 24.09.2014r. na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej przez sieć Internet, za pośrednictwem urządzenia z dyskiem twardym, uczestniczył w zagranicznych grach losowych lub zagranicznych zakładach wzajemnych urządzanych przez firmę: (...) (...), to jest o popełnienie przestępstwa skarbowego określonego w art. 107 § 2 kks.

Okoliczności sprawy nie budziły wątpliwości. Sąd przy orzekaniu z ostrożności przyjął, że oskarżony nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, aczkolwiek były co do tego spore wątpliwości. Szata graficzna protokołu przesłuchania (k. 36-37) mogła z dużym prawdopodobieństwem wskazywać na omyłkę pisarską w tym zakresie (jaśniejsze są adnotacje nie wynikające z szablonu), a dzień po przesłuchaniu obrońca oskarżonego złożył wniosek o

warunkowe umorzenie postępowania podkreślając, że oskarżony przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu (k. 38-39). Ostatecznie wydaje się jednak, że doszło do przyznania się oskarżonego do popełnienia zarzucanego mu czynu, co należy wnioskować z faktu niezaskarżenia niniejszego wyroku ani przez samego Ł. N., jak i przez jego obrońcę. Nie miało to jednak większego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, której – jak już wspomniano – okoliczności nie budziły wątpliwości. Na taką ocenę wpłynęły dowody z dokumentów zgromadzonych w aktach.

Zgodnie z art. 29a ust. 2 Ustawy o grach hazardowych z dnia 19 listopada 2009 roku zakazane jest uczestniczenie w grach hazardowych urządzanych przez sieć Internet. Co prawda wszedł on w życie dopiero w dniu 14 listopada 2011 roku, jednak przestępstwo z art. 107§2 kk funkcjonowało już wcześniej. Przepis ten penalizuje uczestniczenie na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w zagranicznej grze losowej lub zagranicznym zakładzie wzajemnym, a to tyle, co branie udziału w takiej grze czy zakładzie. Bez wątplenia oskarżony to robił. Warto wspomnieć, że art. 107 § 2 kks został zmieniony przez art. 3 pkt 1 ustawy z dnia 9 października 2015 r. (Dz.U.2015.1855) zmieniającej kks z dniem 13 lutego 2016 r. Aktualnie czyn ten jest zagrożony wyłącznie grzywną i to tylko do 120 stawek dziennych.

Reglamentacja działalności hazardowej służy ochronie kilku dóbr prawnych. Celem sprawowania kontroli państwa nad hazardem jest nie tylko ochrona mienia Skarbu Państwa uzyskującego znaczne wpływy budżetowe z tej działalności. Chodzi również o ochronę szeroko pojętego porządku publicznego, który na skutek utraty płynności finansowej przez obywateli może być zagrożony, a także o mienie klientów podmiotów wykonujących działalność hazardową. W piśmiennictwie wskazuje się także na ochronę wymiaru sprawiedliwości w drodze reglamentacji hazardowej przed penetracją zorganizowanych struktur przestępczych, tradycyjnie zainteresowanych lokowaniem mienia uzyskanego w drodze przestępczej w działalności hazardowej (G. Łabuda, Komentarz do KKS, WKP 2012). Przedmiotem ochrony deliktów karnoskarbowych z art. 107 kks jest mienie Skarbu Państwa - beneficjenta danin publicznoprawnych z tytułu urządzania i prowadzenia gier i zakładów wzajemnych. Ponadto ochronie podlega mienie uczestników działalności hazardowej oraz porządek publiczny. Forma ochrony polega na zabezpieczeniu przed nielegalnym urządzaniem, prowadzeniem i uczestnictwem w grach i zakładach. Wszystkie czyny zabronione z art. 107 kks mają charakter bezskutkowy. Są to czyny abstrakcyjnego narażenia na niebezpieczeństwo. Sprawcą czynów zabronionych z art. 107 kks może być każda osoba zdalna do ponoszenia odpowiedzialności karnoskarbowej. Delikty te mają charakter powszechny. Czyn z art. 107§2 kks karalny jest w razie jego umyślnego popełnienia w obu postaciach zamiaru - bezpośredniego i ewentualnego. (L. Wilk, J. Zagrodnik, Komentarz do KKS, C.H. Beck, Wa-wa, 2014).

Dowody zgromadzone w toku postępowania wskazują niezbicie, że oskarżony uczestniczył w zagranicznych grach urządzanych przez firmę (...) (...), której głównym przedmiotem działalności są internetowe zakłady sportowe i poker. Zajmuje się ona także prowadzeniem przez internet kasyn. Przedmiotem działalności są więc zarówno gry losowe, jak i zakłady wzajemne (art. 2 Ustawy o grach hazardowych z 19 listopada 2009 roku). Oskarżony niewątpliwie wygrał pieniądze, które zostały przelane na jego konto bankowe.

Po analizie okoliczności sprawy Sąd doszedł do przekonania, że Ł. N. zasługuje na zastosowanie względem niego instytucji warunkowego umorzenia postępowania, która może być stosowana względem sprawców czynów penalizowanych w Kodeksie Karnym Skarbowym na mocy art. 20§2 kks, co uszczegółowiono w art. 41§2 i 3 kks.

Warunkowe umorzenie postępowania jest oryginalnym tworem polskiej myśli prawniczej wprowadzonym do Kodeksu Karnego z 1969 r. W odróżnieniu od klasycznej probacji nie polega ono na warunkowym zawieszeniu orzeczenia o karze lub wykonaniu kary, lecz na warunkowym odstąpieniu od skazania i poddaniu sprawcy przestępstwa stosownym obowiązkom próby. Warunkowe umorzenie jest szczególnym środkiem odpowiedzialności karnej, polegającym na poddaniu próbie sprawcy przestępstwa, co zakłada stwierdzenie jego popełnienia, a więc i winy sprawcy (bliżej A. Marek, Warunkowe umorzenie postępowania karnego, Warszawa 1973, s. 56 i n.). Tezy tej nie podważa fakt, iż pozytywny wpływ okresu próby przekształca ex lege warunkowe umorzenie w umorzenie definitywne. Skutek taki bowiem jest typowy dla probacji, o czym świadczy to, iż pozytywny wpływ okresu próby przy warunkowym zawieszeniu wykonania kary powoduje w sytuacji braku przesłanek z art. 108 kk zatarcie skazania z mocy ustawy, tzn. uznanie go za niebyłe (zob. art. 76 § 1 kk). Istota instytucji warunkowego umorzenia postępowania polega na tym, by w sprawach drobniejszej natury i przy pozytywnej charakterystyce sprawcy nie doprowadzać do skazania za popełniony czyn,

stosując odpowiednie obciążenia, w tym niektóre przejęte z przepisów o warunkowym zawieszeniu wykonania kary. Instytucja ta stanowi w polityce karnej oryginalną formę reagowania na czyn zabroniony. Nie ma wprawdzie skazania, ale są odpowiednie obciążenia, które sprawca przyjmuje. Stanowi jakby milczące uznanie nie tylko faktu popełnienia czynu, ale również winy sprawcy (T. Bojarski, Komentarz do KK, Lex 2016). Podstawowe przesłanki warunkowego umorzenia stanowią okoliczności: 1) wina i stopień społecznej szkodliwości czynu nie są znaczne; 2) okoliczności popełnienia czynu nie budzą wątpliwości; 3) sprawca nie był karany za przestępstwo umyślne; 4) pozytywna prognoza kryminologiczna; 5) przestępstwo jest zagrożone karą do 5 lat pozbawienia wolności.

W ocenie Sądu wszelkie przesłanki do zastosowania warunkowego umorzenia postępowania w niniejszej sprawie zachodziły. Po pierwsze aktualne zagrożenie karą czynu z art. 107§2 kks, a właściwie znaczne jego obniżenie od dnia 13 lutego 2016 roku, wskazuje, że ustawodawca każe spojrzeć na tego typu delikty łagodnie. Wszak warunkowo można – zgodnie z kodeksem karnym – warunkowo umorzyć postępowanie o czyn zagrożony karą aż do 5 lat pozbawienia wolności. Zgodnie z art. 53§7 kks przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynu zabronionego bierze się pod uwagę rodzaj i charakter zagrożonego lub naruszonego dobra, wagę naruszonego przez sprawcę obowiązku finansowego, wysokość uszczuplonej lub narażonej na uszczuplenie należności publicznoprawnej, sposób i okoliczności popełnienia czynu zabronionego, jak również postać zamiaru, motywację sprawcy, rodzaj naruszonej reguły ostrożności i stopień jej naruszenia. W kontekście czynu z art. 107§2 kks wiele z powyższych przesłanek w praktyce nie występuje. Mowa tu przede wszystkim o wysokości uszczuplonej lub narażonej na uszczuplenie należności publicznoprawnej. Nie wdając się w szczegółowe rozważania należy w ocenie Sądu powiedzieć wprost, że czyn popełniony przez Ł. N. nie cechował znaczny stopień społecznej szkodliwości, a także znaczna wina. Oskarżony nie był uprzednio karany sądownie, jest zawodowym żołnierzem prowadzącym ustabilizowany tryb życia. Tak więc należało uznać, że także warunki i właściwości osobiste oskarżonego przemawiały za warunkowym umorzeniem postępowania. Wszystko to uzasadnia przypuszczenie, że pomimo umorzenia postępowania Ł. N. będzie w przyszłości przestrzegał porządku prawnego, w szczególności nie popełni przestępstwa. Owe przypuszczenie będzie weryfikowane przez 2 lata próby, co jest wystarczające dla osiągnięcia odpowiedniej skuteczności orzeczenia.

Aby orzeczenie stanowiło pewną dolegliwość dla oskarżonego, a także aby zadośćuczynić tzw. społecznemu poczuciu sprawiedliwości, orzeczono świadczenie pieniężne w wysokości niecałych miesięcznych dochodów oskarżonego.

Z uwagi na bezskutkowy charakter czynu nie było mowy o zastosowaniu art. 41§2 kks – żadna należność publicznoprawna zarzucanym oskarżonemu czynem nie zastała uszczuplona, co zresztą wynika wprost ze znamion art. 107§2 kks. Rozważając pośrednią korzyść /wygraną/ oskarżonego uzyskaną z przestępstwa, należy podkreślić, że art. 45a kk (w zw. z art. 45 kk) nie jest stosowany do przestępstw skarbowych (vide art. 20§2 i 6 kks). W sprawie nastąpiło warunkowe umorzenie postępowania, a nie skazanie, stąd dalsze rozważania o przepadku na bazie przepisów kks są zbędne.

O kosztach orzeczono w myśl art. 113§1 kks w zw. z art. 627 kpk w zw. z art. 629 kpk i art. 7 Ustawy z dnia 23 czerwca 1073 roku o opłatach w sprawach karnych.